

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1272/2022
22.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Султана Фератовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 58/21 од 14.06.2022. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 133/22 од 27.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.11.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 58/21 од 14.06.2022. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 133/22 од 27.09.2022. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у преосталом делу, одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 58/21 од 14.06.2022. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца, коју ће издржавати у просторијама у којима станује без електронског надзора; а која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, уколико за то постоје техничке могућности извршења, с тим да ће суд, у случају да окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да окривљени остатак казне издржава у затвору. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка сходно одредби члана 264. ЗКП, како је то ближе опредељено у изреци пресуде. Оштећени „ЛИДЛ Србија“ КД, је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 133/22 од 27.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости, поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Султан Фератовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење, или да исте преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се у радњама окривљеног АА описаним у изреци правноснажне пресуде не стичу законска обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим, већ обележја кривичног дела ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Околности изнете у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде на страни 8, став 4., страни 9, и на страни 10, став 1. и 2., дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Поред изложеног, бранилац у захтеву наводи и то да у току поступка није доказано да је окривљени извршио кривично дело за које је оптужен, јер нема потврде о привремено одузетим предметима, нити видео снимка предметног догађаја, о којем постоје само противречне изјаве окривљеног и испитаних сведока, тако да није утврђено да ли је и шта је окривљени критичном приликом одузео, затим, да је за оцену висине противправне имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела релевантна тржишна набавна, а не продајна вредност одузетих ствари, као и да притежање оштећеног није прекинуто, због чега је кривично дело остало у покушају. Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева цени изведене доказе износећи своје чињеничне закључке другачије од оних који су утврђени у правноснажној пресуди, чиме оспорава оцену доказа од стране суда и чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, није законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић